

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Aleksandra Żurawska SO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2016 r. w Świdnicy na posiedzeniu niejawnym zażalenia powoda M. A. na rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zawarte w pkt III wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 2 czerwca 2016r., sygn. akt I C 619/15, w sprawie przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę 10.635,40 zł

postanawia:

I. oddalić zażalenie,

II. zasądzić od powoda na rzecz strony pozwanej 150 zł kosztów

postępowania zażaleniowego.

(...)

UZASADNIENIE

Zaskarżonym rozstrzygnięciem zawartym w pkt II wyroku Sąd Rejonowy zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.449 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1200 zł kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że wysokość wynagrodzenia pełnomocnika ustalił na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r., które zostało uchylone przez rozporządzenie z dnia 22 października 2015 r., jednakże zgodnie z § 22, do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie nowych przepisów, stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. Skoro zatem postępowanie zostało wszczęte w dniu 4 maja 2015r., to do określenia wysokości wynagrodzenia adwokata miało zastosowanie poprzednie rozporządzenie. Ponadto Sąd wskazał, że pierwotnie powód dochodził kwoty 6.900 zł, a dopiero w toku postępowania rozszerzył je do 10.635,40 zł, a zatem wartość zmienioną należałoby brać pod uwagę dopiero od następnej instancji.

W zażaleniu na powyższe postanowienie, powód zarzucił naruszenie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r., w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz w zw. z § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r., w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, przez zasądzenie od pozwanej, jako strony przegrywającej, na rzecz powoda kosztów postępowania obejmujących wynagrodzenie adwokackie w kwocie 1.200 zł, podczas gdy w niniejszej sprawie właściwą kwotą było 2.400 zł. Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia i zasądzenie kosztów postępowania uwzględniających wyższą stawkę zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył. Zażalenie podlegało oddaleniu. Trafnie bowiem Sąd pierwszej instancji uznał, że rozszerzenie powództwa, które nastąpiło w toku postępowania, nie mogło wpłynąć na wysokość kosztów zastępstwa procesowego. Rozstrzygnięcie to zostało wydane na prawidłowej podstawie prawnej, przy uwzględnieniu § 4 ust. 2 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461). Zgodnie z jego treścią, w razie zmiany w toku postępowania wartości stanowiącej podstawę obliczenia opłat, bierze się pod uwagę wartość zmienioną, poczynając od następnej instancji. Takie uregulowanie zawarte jest również w obecnie obowiązującym rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (§ 19; Dz. U. z 2015 r., poz. 1800). Oznacza to, że zmiana wartości przedmiotu sporu dotychczas mogła być uwzględniana przy ustalaniu wynagrodzenia pełnomocnika, dopiero w instancji odwoławczej, gdyż do tego momentu znaczenie zawsze miała wartość z chwili wniesienia pozwu (zob. też m. in. wyrok SA w Białymstoku z 29 sierpnia 2013 r., I A Ca 340/13, wyd./el. Lex nr 1369222; postanowienie SN z 2 sierpnia 2011 r., II UZ 28/11, wyd./el. Lex nr 1106738; postanowienie SO w Słupsku z 12 września 2013 r., IV Cz 510/13, opubl. <http://orzeczenia.ms.gov.pl>; postanowienie SO w Gliwicach, III Cz 1171/15, <http://orzeczenia.ms.gov.pl> oraz A. Partyk, T. Partyk, Rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Komentarz, wyd./el. Lex 2015, jak i wskazane tam orzecznictwo). Gdy zatem obecnie obowiązujące i wyżej przytoczone rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w § 21 nakazuje stosować do niniejszego postępowania przepisy poprzedniego aktu wykonawczego, Sąd Rejonowy trafnie wziął pod uwagę pierwotną wartość przedmiotu sporu, która wynosiła 6.900 zł, co implikowało stawkę minimalną w wysokości 1.200 zł. Jeśli zaś mowa o orzecznictwie przytoczonym przez skarżącego w uzasadnieniu zażalenia (postanowienie SN z 29 września 1998 r., II CKN 902/97, wyd./el. Lex nr 1214922; postanowienie SN z 19 czerwca 1997 r., III CZ 25/97, wyd./el. Lex nr 30649; postanowienie SN z 18 grudnia 1996 r., I CKN 21/96, wyd./el. Lex nr 28613) to wskazać należy, że w żadnym z tych orzeczeń nie stwierdzono, iż wobec pierwotnej petryfikacji wartości przedmiotu sporu w chwili wniesienia powództwa oraz możliwości jej podwyższenia jedynie w przypadku rozszerzenia powództwa, w konsekwencji gdy taka zmiana nastąpi, pełnomocnikowi przysługuje wyższa stawka wynagrodzenia już w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji. Orzeczenia te nie dotyczyły bowiem kosztów postępowania, a odrzucenia wnoszonych środków zaskarżenia, jak i samych zasad obliczenia wartości przedmiotu sporu. Ponadto obowiązujące w ówczesnym czasie rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 1997 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 1997 r., nr. 154, poz. 1013 ze zm.) oraz wobec jego przepisów intertemporalnych rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 4 czerwca 1992 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w postępowaniu przed organami wymiaru sprawiedliwości (Dz. U. z 1992 r., nr 48, poz. 220 ze zm.), również zawierały niemalże identyczne regulacje jak obowiązujące obecnie (§ 10 ust. 1 i § 5 ust. 1).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc, orzekł jak w postanowieniu.

(...)